SCHIMBUL DE MIINE, SCHIMBUL DE ASTĂZI

SELECȚIA ȘI CREȘTEREA TINERILOR POPICARI — OBLIGAȚII MAJORE ALE ANTRENORILOR — NU „ÎN CAMPANIE", CI ZI CU ZI

„Schimbul de miine" este problema cea mai importantă a fiecărei ramuri sportive, deoarece de el depinde atît prezentul cît și viitorul activității. „Schimbul de miine", de fapt, trebuie să fie... „schimbul de azi" căci lucrînd **numai** în perspectivă se creează de cele mai multe ori un gol, sub aspect cantitativ sau calitativ, greu de recuperat. Cine elimină din preocupările unei federații această sarcină fundamentală, promovarea tineretului, creează o breșă sau menține o stare de suficiență, căutînd soluții pe căi artificiale fără succes.

Membrii Federației române de popice nu sînt adepții unor „campanii" periodice pentru depistarea elementelor tinere talentate și atragerea lor spre activitatea de performanță, ci consideră că aceasta trebuie să fie o preocupare de zi cu zi a fiecărei echipe divizionare, a fiecărui antrenor. Rularea permanentă a jucătorilor tineri trebuie să creeze un flux continuu, normal, care să nu provoace perturbări la nici un nivel.

În activitatea de popice problema „schimbului de miine" nu se află într-o situație prea roză. Efectivele secțiilor au o medie de vîrstă ridicată. Cooptarea în secții a elementelor tinere este în cele mai multe cazuri legată de înlocuirea jucătorilor vîrstnici, în sportul popicelor longevitatea fiind mare...

F.R.P. soluționează acest neajuns prin aplicarea unei politici ferme, exprimată, în primul rînd, prin regulamentele campionatelor republicane, care prevăd obligația de a folosi în echipă un anumit număr de jucători sub 23 de ani — deci tineri (în echipele divizionare cîte 2 — băieți sau fete).

Măsura pare simplă, dar are un efect consistent, mai ales dacă avem în vedere faptul că numărul echipelor se ridică la aproape 1 500. Efectul exprimat în cifre înseamnă 3 000 de tineri și tinere pe pistele de popice !

Aplicarea acestei măsuri nu a fost simplă și nici fără urmări în ceea ce privește răsturnarea unor ierarhii tradiționale, deoarece folosirea juniorilor nu ridică întotdeauna nivelul valoric al întrecerilor, dar în mod sigur această cerință asigură o infuzie permanentă de elemente tinere, de perspectivă, în practicarea organizată, la nivel de performanță, a jocului de popice.

O statistică recentă arată că, numai la nivelul echipelor de Divizia A, 55% dintre jucătoare și 48% dintre jucători sînt de vîrsta junioratului, ceea ce reprezintă destul de mult dacă avem în vedere perspectiva și faptul că în urmă cu 15 ani nu prea aveam jucători... sub 30 de ani. Adăugînd la aceasta și cele peste 100 de echipe de juniori și junioare, care participă la campionatul republican, putem vorbi de o situație mulțumitoare în munca de creștere și promovare a tineretului.

Activitatea competițională internă este un barometru foarte exact al modului de soluționare concretă a problemelor „schimbului de miine", iar secțiile care se mențin constant în fruntea ierarhiei, ca Voința, Rapid, Laromet, Gloria, Olimpia din București, Voința Tg. Mureș, Aurul Baia Mare, Voința Cluj-Napoca ș.a., beneficiază de preocupările lor salutare în acest sens. Firește că sînt și secții care datorită slabei preocupări pentru asigurarea „schimbului de miine" (Rafinorul și Dacia Ploiești, Dermagant Tg. Mureș, Olimpia Reșița, Unio Satu Mare ș.a.) nu au o poziție corespunzătoare pe plan național în raport cu valoarea seniorilor și a senioarelor din formațiile lor.

Rezolvarea corespunzătoare a acestei probleme are implicații deosebite și la eșalonul fruntaș, la nivelul loturilor naționale. An de an apar în reprezentativele de juniori elemente deosebit de valoroase care în urma afirmării lor pe plan european sînt promovați în loturile de seniori. Așa s-a întîmplat, de pildă, cu juniorii care ne-au reprezentat la ediția 1977 a campionatelor europene și din rîndul cărora unii au fost promovați în lotul de seniori, cum sînt Al. Tudor, Al. Naszodi, I. Hosu, Ildiko Szász, Cornelia Nicolae ș.a. La campionatele mondiale de seniori din luna mai (în Elveția) vom alinia în reprezentativele românești și o serie de sportivi tineri, dovadă că federația noastră pune problema promovării tineretului pe primul plan al activității ei.

LADISLAU SZOCS
secretar al Federației Române de Popice

PENTRU O CLASĂ DE BASCHET

(Urmare din pag. 1)

Dar, dincolo de cei implicați direct, mai trebuie menționat un factor, cel ce reprezintă **adevăratul balon de oxigen al divizionarelor: pepiniera**, sector care la Cluj-Napoca a fost totdeauna privit cu atenție și seriozitate și servit de specialiști cu bună reputație profesională, precum **Vasile Mureșan, Voicu Moldovan** la băieți, **Horia Pop** la fete.

În sprijinul afirmației de mai sus: rezultatele foarte bune (18 titluri de campioni naționali la diferite categorii de vîrstă, obținute de către elevii Clubului sportiv școlar Viitorul), ca și ridicarea pe prima scenă a numeroase valori, printre care : **Gh. Oczelak** (Steaua), **Gh. Roman, V. Moisin, S. Mathe, M. Crăciun, T. Trif, I. Marin, Mariana Merca, Adriana Mangu, Irina Székely-Enak** (echipele Universității Cluj-Napoca), **Viorica Moraru** (Crișul Oradea), **R. Minyo, S. Coșarcă, R. Țimbuli** (Dinamo Oradea). Rezultatele au fost posibile numai în condițiile unei munci migăloase, pasionate și de durată, a unei activități bine orientate ce nu s-a limitat doar la rezultatul momentan, ci a avut permanent o „bătaie" mai lungă: **crearea de cadre pentru divizie și chiar pentru reprezentativele țării**

Sesizînd însă faptul că în condițiile sporitelor cerințe ale performanței, cît și ale școlii în general, volumul de lucru realizat în cadrul clubului sportiv școlar nu mai poate asigura pregătirea ideală și nici să mențină acele raporturi de dependență între elev și unitatea sportivă (elevul putîndu-se retrage în momentul cînd o altă activitate devine precumpănitoare) și relevînd nevoia unei concurențe care, astăzi, nu se poate manifesta deoarece cadeții „Viitorului" n-au oponenți pe plan local, **profesorii** sus-numiți — sprijiniți de către Comisia județeană de specialitate — **susțin, ca vitală, necesitatea înființării unor clase de baschet** la nivelul municipiului, **formă de activitate care ar asigura pregătirea sportivă la nivelul calitativ al baschetului de astăzi.** (De menționat că, în toamnă, M.E.I. a atribuit județului Cluj o clasă de baschet pe care inspectoratul a repartizat-o însă orașului Gherla. De fapt, din cele 3 clase de jocuri sportive primite de județ, nici una n-a rămas la Cluj-Napoca!). În sprijinul solicitării, luăm acele exemple fericite oferite de liceele de specialitate (în genul celui de gimnastică) sau de unitățile școlare cu profil de baschet, precum Șc. generală 69 București, Șc. generală 2 Constanța.

O solicitare a cărei împlinire credem că este îndreptățită, pe de o parte de tradiția baschetbalistică a orașului Cluj-Napoca, de existența specialiștilor și preocuparea acestora pentru nou și salt valoric, de persistența atmosferei de emulație și posibilitatea de a se asigura baza materială necesară; pe de alta, de marea nevoie de elemente pentru baschetul divizionar clujean și de valori pentru cel național.

ATLETISMUL BUCUREȘTEAN PIERDE (la figurat, dar și la propriu!) TEREN.

Raidul nostru la bazele sportive din Capitală

SE IMPUN MĂSURI!

CUM I-AU PRIMIT PE ATLEȚI BAZELE BUCUREȘTENE ? UNDE, ȘI ÎN CE CONDIȚII, SE FACE ATLETISM DE PERFORMANȚĂ ÎN CAPITALĂ ? Cu aceste întrebări — și cu gîndul că Bucureștiul, cu cele 24 de secții care grupează aproape 2 000 de atleți reprezintă și capitala atletică a țării — am pornit zilele trecute în vizită la cîteva stadioane din oraș cu instalații pentru atletism.

Chiar dacă primele concursuri importante ale sezonului oficial sînt programate după jumătatea a doua a lunii mai, atletismul a ieșit de sub cupola sălii, întorcîndu-se pe stadion. Atletismul mare, atletismul adevărat este, oricum am lua-o, cel în aer liber ; indoor-ul, chiar dacă și-a depășit condiția de „passe temps" rămîne, totuși, doar fratele mai mic...

LA PROGRESUL, ATLETISM = PIATRA ÎN CASĂ !

La clubul din Cotroceni o discuție despre atletism trebuie să înceapă cu... „a fost odată". Într-adevăr, a fost odată cînd secția de la Progresul era un nume, însemna mult în atletismul bucureștean, în atletismul românesc. Astăzi, în parcul cu platani, sportul olimpic nr. 1, departe de a fi o disciplină prioritară, trăiește soarta copilului dezmoștenit, gonit din casă. În drumul spre desființare, secția s-a transformat într-un „centru de aruncări", ai cărui antrenori nu au acces pe stadionul central (!). Lucrează îndeobște în parc, pe alei, pe drumul spre terenul nr. 3 — care, s-a spus la înființarea „centrului", va fi teren pentru aruncările lungi — sau chiar pe acest teren (3) de zgură, la „mica înțelegere" cu muncitorii și șoferii de la baza I.R.T.A. din deal (Ei au voie). Cînd lăcătul nu este pus la terenul central, și dacă fotbaliștii au terminat antrenamentul, înseamnă că tovarășii de la „municipiu" (C.M.B.E.F.S.) își dau normele complexului „Sport și sănătate" sau joacă o „miuță" pe jumătate de teren și atunci antrenorii de atletism se pot strecura, la rîndul lor, pe pistă.

Nicolae Gurău a trăit o viață pentru atletism. Are 62 de ani, dar nu a ieșit la pensie, simte că mai poate da ceva acestui sport. Are un băiat, ne spune, pe Marin Constantin, junior, care va arunca anul acesta 70 de metri la suliță. Este în lotul național, nominalizat pentru Jocurile Olimpice. Nicolae Gurău, om care a văzut și a trăit multe, așteaptă... înserarea și face atunci aruncări, căci cerberii sînt plecați...

Păstrată cu atîta „grijă", pista de alergare se prezintă, totuși, într-o situație mai bună decît o știam în urmă cu un an-doi, cînd era năpădită de iarbă. În schimb, sectoarele par o prelungire a terenului de fotbal, zgura nu se mai vede, gropile de sărituri sînt cu adevărat... gropi, pragurile abia se ghicesc.

Materiale ? Da, materiale sînt. Cei de la Progresul au primit, de la federație, discuri și sulițe, cronometre. Sînt și rulete, două de 75 m, una de 50 m, și patru rînduri complete de garduri, cam tot ce este necesar pentru organizarea unui concurs fără pretenții prea mari.

Gurile rele spun că secția de atletism de la Progresul se va desființa, că terenurile vor fi pline toată ziua de copiii de la centrul de fotbal. Recunoscînd meritele pepinierei fotbalistice din str. dr. Staicovici, reamintim, totuși, tradiția atletică a Progresului, considerăm că atletismul nu va trage înapoi performanțele fotbaliștilor și, mai ales, subliniem că **la stadionul Progresul se află singura pistă de atletism (de 400 m) din tot sectorul 6 !**

STADIONUL TINERETULUI, „OAZA" ATLETISMULUI BUCUREȘTEAN, ESTE ȘI AZI LA FEL DE PRIMITOR

Bătrînul stadion de la șosea al tinerilor, leagănul atletismului românesc, cum ne place să-l numim, arată, în zi de săptămînă, pregătit ca pentru concurs. Pista nu este numai bună — calificativ acordat de antrenorii prezenți pe stadion — ci și aspectuoasă, cu culoarele trasate. Gropile de sărituri au praguri noi, o «cutie» nouă este și la prăjină, pistele de elan sînt acoperite cu covoare de cauciuc. Așa cum avea să ne spună unul din beneficiarii — de două decenii — ai stadionului, gospodarii bazei au făcut tot ce li s-a cerut înaintea începerii activității.

Stăm de vorbă cu primul gospodar, tov. I. Corban, directorul bazelor sportive ale M.E.I. **„Stadionul a fost dat în folosință la 26 martie, după ce l-am pregătit din toate punctele de vedere, nu numai pentru antrenamente ci și pentru toate manifestările din cadrul «Daciadei», programate aici. Stadionul este deschis tuturor, aș spune chiar că este prea «deschis», ajungînd la suprasolicitare. Nefolosit de atleți — surprinzător — este doar terenul de aruncări, odinioară singurul loc de desfășurare a aruncărilor lungi la concursurile oficiale, pe care îl revendică, acum, rugbyștii".**

Magazia de materiale este bine aprovizionată ? **„La nevoile densității de pregătire sîntem deficitari în cîteva privințe, în primul rînd la ștachete. Am confecționat noi unele din aluminiu, dar se rup prea repede. Pentru organizarea unui concurs avem însă tot ce ne trebuie, mai puțin... stația de amplificare".**

Gîndindu-ne la situația celorlalte baze atletice din București și la faptul că Stadionul Republicii, stadionul „de față" al atletismului nostru este afectat, în primul rînd, organizării marilor concursuri și necesităților de pregătire a atleților din loturile olimpice și republicane, credem că trebuie luată în discuție posibilitatea acoperirii Stadionului Tineretului cu o pistă sintetică, care ar răspunde cel mai bine cerințelor competiționale și de pregătire. Unde este „elbitex-ul" care a precedat, pe Stadionul Republicii, recortanul ?

LA OLIMPIA — INTENȚII BUNE, DAR...

La stadionul din șoseaua Vitan stăm de vorbă cu șeful bazei Olimpia, H. Făgărășeanu. Îi împărtășim impresia că pista arată bine — mai puțin sectorul de înălțime, unde prin prelata ferfeniță curg bucăți de bureți. I s-a făcut, într-adevăr, tratamentul de primăvară : a fost arată, greblată, tăvălugită. Este însă cam veche, ni se spune, și ar mai trebui „lucrată" — cu cîtăva vreme în urmă s-a îmbunătățit compoziția primelor două culoare — dar nu este zgură, mai bine zis nu sînt bani pentru a se cumpăra zgură. Ar trebui vreo 60 de tone de zgură, pentru ca bunii meseriași ai bazei să amenajeze o pistă excelentă.

Pentru cine ?

Deocamdată, eforturile pe care le necesită întreținerea pistei de atletism nu dau randament. Se pare că acest lucru se va rezolva odată cu probabila transferare în cartier a Clubului sportiv școlar de atletism. (Posibilitatea confirmată, ulterior, de directoarea celei mai mari unități de juniori din țară, prof. Maria Zamfirescu, „mutare" pentru care se așteaptă decizia Inspectoratului școlar al municipiului).

Poate găzdui la această oră stadionul Olimpia un concurs ?

Un concurs de masă, da — se și organizează, destul de des —, unul de performanță, nu (și nici nu s-a desfășurat, aici, de multă vreme). Nu există materiale de concurs — blocstarturi, rulete, garduri, stinghii de gard etc. — nu există o capacitate de vestiare. Clubul nu are bani pentru materiale, o mare parte a bugetului o reprezintă retribuția personalului pe cele 7 baze sportive pe care clubul le are răspîndite în oraș....

„DINAMO" TREBUIE SĂ REINTRE ÎN CIRCUITUL ATLETIC !

Stadionul central al clubului din șoseaua Ștefan cel Mare este înconjurat de o pistă — alături de Republicii, singura cu opt culoare în linie dreaptă și în turnante ! ! — care în urmă cu 15—20 de ani rivaliza cu cea din Dealul Spirii. Aici s-au antrenat și au concurat Savel, Grecescu, Vamoș, Florica Oțel, Barabaș etc...

Astăzi, stadionul Dinamo n-ar mai putea găzdui un concurs de atletism. Așa cum arată acum, așa cum arăta marți dimineața, nici la antrenamente nu și-ar da ghes prea mulți antrenori. Este inexplicabil cum un stadion cu tradiție atletică, proprietate a unui club de nivel european, poate dispărea din circuitul atletismului !

Cu excepția Argentinei Menis și a lui Ion Zamfirache — care au nevoie doar de un cerc de aruncare — nici una din valorile atletice ale clubului nu se antrenează pe stadionul propriu. Nici nu ar putea, pentru că sprinterii n-ar avea blocstarturi, alergătorii de garduri n-ar avea garduri (nu există o garnitură completă de 10 garduri !), săritorii cu prăjina nu au groapă de prăjină (e drept, Pîștalu și Ivan au abandonat activitatea competițională...), Cornelia Popa nu are sector de înălțime, săritorii de lungime și triplusalt n-ar avea pe ce să „bată", și, toți, după antrenament, nu ar avea unde să facă un duș ! Pista este neîngrijită (un mucalit ne spunea că este greblată și trasată doar înaintea meciurilor de fotbal, pentru a arăta frumos...) și nu de ieri, de azi, ci de ani buni, nu există o magazie de materiale pentru atletism, fiecare antrenor are „în dotare" ce a putut să-și procure pe unde a putut !

Clubul Dinamo, unitate sportivă de frunte a țării, are datoria să acorde atletismului atenția impusă ca prim sport olimpic ! Cu puțin interes, cu ceva eforturi, stadionul Dinamo — cu atuurile sale de așezare, în mijlocul orașului, cu concepția modernă a structurii... atletice (sectoare de sărituri în fața tribunelor principale) — poate deveni o bijuterie a atletismului bucureștean, o bază de care atletismul are imperioasă nevoie !

În toamnă, clubul Dinamo va fi gazda „Dinamoviadei" atletice internaționale. Ce s-ar face dacă n-ar exista... Stadionul Republicii ?

Prima concluzie care se impune în urma raidului nostru este aceea că situația bazelor atletismului bucureștean este, la această oră, cel puțin îngrijorătoare. (Să adăugăm amănuntul că stadionul „23 August", primul stadion al țării, nu mai este folosit de mulți ani pentru atletism, nici măcar pentru pregătire, deși în urmă cu 15 ani Școala sportivă nr. 2, pe atunci cu cea mai puternică secție atletică de juniori din țară, își desfășura integral activitatea pe acest stadion ; în schimb, alături, la Viitorul, stadion construit cu o altă menire, aglomerația rivalizează cu cea de la „Tineretului" !). Deficiențele multiple la nivelul bazei materiale nu sînt străine de fenomenul constatat în anii din urmă, în concursurile tinerilor atleți : scăderea ponderii valorice a atletismului bucureștean în concursurile juniorilor în comparație cu provincia. Așa cum se prezintă lucrurile, afirmăm — și nu credem că greșim — că ATLETISMUL NU ESTE UN SPORT PRIORITAR TOCMAI ÎN BUCUREȘTI !

Toți factorii interesați, Federația română de atletism, Întreprinderea de exploatare și administrare a bazelor sportive, dar în primul rînd cluburile proprietare de baze pentru atletism trebuie să mediteze cu toată seriozitatea asupra acestei probleme și să ia măsurile care se impun. Federația, dealtfel, a înaintat conducerii C.N.E.F.S. o serie de propuneri de măsuri pentru amenajarea, utilarea și modernizarea unor stadioane (Dinamo, Olimpia, Tineretului) pentru atletism. Federația nu este, totuși, nici depozit de materiale și nici un sac fără fund! Eforturile trebuie conjugate, dar pentru aceasta este nevoie, în primul rînd, de o schimbare a mentalității. Atletismul bucureștean a pierdut în 10 ani trei săli : Floreasca II (devenită sală de scrimă), Steaua (acum sală de jocuri) și Viitorul (în prezent... depozit de materiale). Acum pierde, sau este pe cale să piardă teren — la propriu și la figurat ! — și în aer liber...

Vladimir MORARU